

Вже ходить пусткою луна,
іржавіє залізна зброя,
похмуро стіни око поять,
а ще похмуріше з вікна.
Колишню славу не пізнать.
Занепад, глуша, дичина.
От-от впадуть похилі вежі,
а біля брами – слід ведмежий.
З портретів сходять предків тіні,
сахнувшись, зброєю бряжчатъ,
простують з лицарських палат
на вал: "Так, замчище в руїні!
Було ж над градами міцними..."
На синім полі – меч і серп.
Додолу перевернуть герб
на знак, що рід славетний вимер.